

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת פ"א. תורה אור השלם

- 1 וְכֹרֵךְ אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: שְׁמוֹת כ ב
- 2 לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא כִּי לֹא יִקָּח עָלֶיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹת כ ז
- 3 כַּבֵּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יִרְצֶנּוּ וְיִשְׁלַח בְּךָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֵינוּ שְׁמוֹת כ יב
- 4 תִּנְבֵּן לֹא תַעֲבֹד בָּרֶעֶךָ עַד שְׁקֵר: שְׁמוֹת כ יג
- 5 יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִה אֲדִיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: תְּהִלִּים ח י
- 6 עֲלִיית לְמִרְוֵם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחֲתָּ מִתְּנוּחַ בְּאָדָם וְאֶף סוֹדְרִים לְשׁוֹן יְהִי אֱלֹהִים: תְּהִלִּים סח ט
- 7 וְיָקַח אֶתְּכֶם בְּאֶשֶׁר דָּבַר מִשְׁחָה וְתִרְץ אֵל תוֹךְ וְתִקְחֶלֶת הַחֵן הַחֵן בְּעַם וְתִתֵּן אֶת הַקְּסָרֶת וְיַכְפֵּר עַל הָעַם: במדבר יז יב
- 8 וְעָמַד בֵּין הַמַּחְסֵי וּבֵין הַתְּיָבֵשׁ וְתִעְצֵר הַמַּהְפָּה: במדבר יז יג
- 9 אֱלֹהִים הִבִּין דְּרָבְהָ וְהוּא יָדַע אֶת מְקוֹמָהּ: איוב כח כב
- 10 תְּהוֹם אָמַר לֹא בִי הָיָא וְהָם אָמַר אֵין עִמָּדִי: איוב כח כד
- 11 אַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב אִמְרוּ בְּאָזְנֵי שְׂמַעְנָה שְׁמַעְנָה: איוב כח כה
- 12 וְכֹרֵךְ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֵי אֲשֶׁר יִצְחָק אֹתוֹ בְּחֵרֵב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל הַקָּסִים וּמְשַׁפְּטִים: מלאכי ג כב
- 13 וְעֹתָהּ יִגְדֵל גַּל כַּח אֲדִינִי בְּאֶשֶׁר דְּבַרְתָּ לְאִמְתִּי: במדבר יז יז
- 14 וְיָרָא הָעַם כִּי בִשַׁשׁ מִשְׁחָה לְקַדֵּשׁ מִן הַקֹּדֶשׁ וְיִקְחֶלֶת הָעַם עַל אֶתְּכֶם וְיִאֲמָרוּ אֵלֵינוּ קוּם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכּוּ לְפָנֵינוּ כִּי הוּא מִשְׁחָה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לֹא יִדְעֵנוּ מִה הָיָה לוֹ: שְׁמוֹת לב א

תורה היכן היא. ולא"ת וכי שטן לא היה יודע מתן תורה וי"ל דלמרינן צמדשש לפניו ילך דבר שטררו הקב"ה למלאך המות בשעת מתן תורה שלא יקטרטג לומר אומה שמעידה לחטוא לסוף מ' יום צעגל אמה נתן להם התורה והוא שטן והוא מלאך המות צמדשש צפ"ק דצ"ג (דף טז).

ואמרי' נמי צסנהדרין (דף טז:) **תושי' שניתנה צחשאי מפני השטן:**
לסוף מ' יום אני בא. פירש צקונטרס דלכותו יום שעלה צו אינו מן המניין והוא היה אומר להם מ' יום שלימים יום ולילו עמו ויום עלייתו אין לילו עמו שהרי ז' בסיון עלה נמלא יום יום ה' היה צ"ו בתמוז ואין נראה לר"י בן רבינו מאיר צדעהידא משמע צפ"ק דיומא (דף טז:) דיום עלייה מן המניין דקאמר התם צשלמא לר"ע משכחת להו דצ"ו בתמוז נשתברו הלוחות כ"ד דסיון ושתפסר דתמוז מלו להו מ' יומין וצשיצבסר בתמוז נחת אלהים תשיב יום עלייה ואיכא מ' יום ומ' לילה כשתחשוב לילה שאחר היום ועוד אס לא תחשוב יום עלייה לא ישלמו מ' ימים אחרונים עד אחר יום הכפורים ושלמו צויה"כ שאו א"ל הקב"ה למשה סלחתי כדברך גס מה שפרש"י צפרשת כי תשא צשי"ט בתמוז עלה קשה לר"י שאו לא תמלא ששלמו מ' ימים אחרונים ציום הכפורים:

מדבר ציון. קשה לר"י דע"כ מדבר צין לאו היינו מדבר פארן דמדדבר צין צתחילת דרומה של ארץ ישראל דכתיב צבלה מסעי והיה לכם פאת נגב (א) ממדבר צין על ידי אדום וכתבי ונסצ לכס הגבול מנגב וגו' והיו מולאחזתי מנגב לקדש צרנע וקדש צרנע היינו פארן דכתיב צשילוח מרגלים וישלח אותם משה ממדבר פארן וצספר (יהושע יד) כתיב שאמר ללצ צשלות אחזי משה מקדש צרנע לרגל את הארץ וכן צבלה הדברים כתיב ונצא עד קדש צרנע ומפריש מיד שלוח מרגלים ועוד דכמה מסעות היו ממדבר פארן עד מדבר צין דצקוף צהעלותך כתיב ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו צמדדבר פארן וצבלה מסעי כתיב ויסעו העם מחצרות ויחנו צרתמה א"כ רתמה היינו פארן וחסצי כמה מסעות עד מדבר צין וכן צין פארן לסיני מהלך י"א יום דכתיב אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש צרנע א"כ מדבר צין ופארן וסיני לאו הכל אחד ואורי' דהכל מדב' אחד וגדול היה דע"כ סיני היינו פארן דכתי' הופיע מהר פארן וצפרק שור צנגנל ד' וס' (צ"ק דף לח.) דרשינן מפארן הופיע ממונן לישראל גצי שור של ישראל צנגנל שור של עובד כוכבים פטור ולי"ג צריש מסכת ע"ז (דף טז:) מאזי צעי צשעיר ומאזי צעי

קנאה יש צנינים. שאחם צאים על ידה לידי רצונה: **מסר לו.** למדו: **צאדם צשכר.** שטרפון וקרואוך אדם גולר מאלמה לשון צשפלות: **מסר לו סודו.** להקטיר מחמת קטורת צשעת מגפה ולעמוד צין המתים צבין החיים: **ואי לאו דאמר ליה.** מלאך המות: **מנא ידע.** הלא צבורה לא נכתב: **דנאי אסה.** צממיה: **קושר צריס.** כגון הנך

דלמרי' צפרק הצונה (לקמן דף קד.) מגל דקוף לגצי רי"ש וכן צשעטנ"ז ג"ץ צלריכין כל אות ג' זיונים כדלמרינן (צממנות דף טט:) רלש הוי"וין נמתח לימין ולשמאל צנגנל) מעט וכן רלש הש"י שהשלו וכן כל רלשי צשע צרותיות הללו צכל מקום שהן: **אין שלום.** אין דרך לימן שלום: **צעינד.** צמקומך: **לעורני.** לומר תללה מללכתך: **מיה.** צעליה אחרת אמר לו יגדל נא כח ה': (א) צא השטן. הוא יצר הרע המחמיר את האדם הוא העולה ומסטיץ. (א) והואמר] שהוא מדת הדין אין הגון צבעני: **צשעלה משה.** להר אמר להם לסוף מ' יום אני צא צתוך שש צשעות הס צסוריס שאלוהו יום צשעלה צו מן המנין הוה והוא אמר להם מ' יום שלימים יום ולילו עמו ויום עלייתו אין לילו עמו שהרי צו' בסיון עלה נמלא יום מ' ציו"ו בתמוז היה ציו"ו צא שטן ועירצב את העולם והראה דמות חשך וצפילה דמות ענן וערפל וערצוביזא לומר ודאי מת משה שהרי צלו כצר שש ולא צא. ואי אפשר לומר שלא טעו אלף ציום העמונן צין קודם צלות לאחר צלות שהרי לא ירד משה עד יום המחרת צשנאמר" (ושכינו ממחרת וגו': **צאו שש.** צקצע לכס: **שנאה לעניו"ס.** שלא קצלו צו מורה: שפרו

שנתן לי הקב"ה תורה א"ל הקב"ה למשה משה בדאי אתה אמר לפניו רבונו של עולם חמודה גנוזה יש לך שאתה משתעשע בה בכל יום אני אחזיק טובה לעצמי אמר לו הקב"ה למשה הואיל ומיעממת עצמך תקרא על שמך שנאמר ¹² וכרו תורת משה עבדי וגו': וא"ר יהושע בן לוי ⁶ בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה קושר כתרים לאותיות אמר לו משה אין שלום בעירך אמר לפניו ⁷ כלום ⁸ יש עבד שנותן שלום לרבו א"ל היה לך לעזרני מיד אמר לו ¹³ ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת (א) (אמר) ר' יהושע בן לוי מ"ר ¹⁴ וירא העם כי בוושש משה אל תקרי בוושש אלא באו שש בשעה שעלה משה למרום אמר להן לישראל לסוף ארבעים יום בתחלת שש אני בא לסוף מ' יום בא שטן ועירבב את העולם אמר להן משה רבכם היכן הוא אמרו לו עלה למרום אמר להן באו שש ולא השגיחו עליו מת ולא השגיחו עליו הראה להן דמות מטתו והיינו דקאמרי ליה לאהרן ¹⁴ כי זה משה האיש וגו': א"ל ההוא מרבנן לרב כהנא מי שמיע לך מאי הר סיני א"ל הר שנעשו בו נסים לישראל הר ניסאי מיבעי ליה אלא הר שנעשה סימן טוב לישראל הר סימנאי מיבעי ליה א"ל מ"ט לא שכחת קמיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע דמעייני באגדתא דרב חסדא ורבה ברי' דרב הונא דאמרי תרווייהו מאי הר סיני הר שירדה שנאה לעכו"ם עליו והיינו דאמר ר' יוסי בר' חנינא ה' שמות יש לו מדבר צין שנצטוו ישראל עליו מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות שנתנה קדומה עליו מדבר פארן שפרו

צפארן (א) דהוה משמע דפארן היא אומה אחרת כמו שעיר אלף גרם צעי צשעיר ומאזי צעי צמיימן וסיני נמי היינו מדבר צין דכתיב מדבר צין היא קדש וסיני איקרי קדש דכתיב צספר (תהלים טט) קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש משמע דהיינו צשעת מתן תורה ומיהו קשה לר"י דהא מדבר קדמות היה מורחה של ארץ ישראל דכתיב (צברים י) ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל סיחון מלך משזון וגו' דהיתה צמורח של א"י דכתיב (שס ד) צעבר הירדן מורחה שמש ומדבר צין ופארן היינו צבורמה כמו שמשמע צפסקוס צשצמתי ואין יתכן דמדבר קדמות היינו מדבר סיני:

(א) מנחות טז, (ב) גע' תוספות צבא קמה ע"י ד"ה כדן, (ג) צ"ל וצמר, (ד) צ"ל יבגלו רש"י, (ה) צ"ל אחר ד"ה צשעלה, (ו) רש"י, (ז) צשמות לכו, (ח) גע' תוספות צבא קמה פ"ב ד"ה כדן, (ט) גע' תוס' ע"ז צ"י ד"ה מאי צעין,

הגהות הב"ח (א) תוס' ד"ה מדבר וכו' פלג נגב מדבר צין:

גליון הש"ס גמ' קנאה יש צנינים ע"י צריש צממש צרלשתי א כיו וצריש ט: שם מיד הודו לו להקב"ה. ע"י תורת חיים סהדיון דף ע"א ד"ה ולמה נכתבו: שם כלום יש עבד שנותן שלום. ע"י מהרש"א כתיב רש"י דכרבות. וקושימו ומיהו צמס' ציק ע"י ע"י ד"ה כ"י:

מוסף רש"י ויכפר על העם. דו זה מסר לו מלאך המות כשעלה לקדש. שהקטורת עלה העולה (מסדר יו"א). כתרים לאותיות ענין המנין דספר תורה (מנחות כט.).